

קתרינה טוראי-קלינסקה

שלושה שירים

מפולנית: ברכה רזנפלד

קתרינה טוראי-קלינסקה

האצבע הקטנה

לא חשבה עצמה אף פעם לכן-שלוח מחשבות.
או למטילת מורא, אשר דרך הגוף שואפת לאינסוף.
לא אימה באמצעות מחוג כמו מטרונום חרש,
אשר כון, כמנבא רעות, לחמש-לפני-חצות.

האחרות, תלשו דפים על שרשיהם,
אחזו בעפרון כמו ברגל הוללה
הטבעות הילדותיות כבר קטנות עליה
כמו המכנסים, שאחריהן לבשה - ואברה

היא לא טפסה בדרך על ראש תלול מדי,
ולא חדרה עמק מדי אל תוך חלל הפה.
רק פעם אחת, נאחזת בנדרדת הכתף,
יצאה לא רחק, אבל בביש מזל.

זה קרה. לא למשהו אחר, אלא לזאת, קטנה,
עלובה, בסד, בתחבשת, ביוד ובכדם,
חלקה אתי היום בשורה משמחת,
צמרמרת תענוג של התאים הקמים לתחיה.

המעיל

זה רק המעיל, בעודו לובש בערמה את צורת גופי,
החליק אל זרועותיך המושטות פתאם.
האם אתה חושב, שהייתי יכולה להכניס לתוכן אחרת

מֵאֲשֶׁר בְּגִלְיַמַּת שְׁעָרַי וְעַל סוּס לָבָן?
 זֶה הַמַּעֲלֵל. זֶה סוּס לֹא רוֹכֵבוֹ, לֹא כָּל כֶּךָ טְרוּיָאֲנִי.
 אֲנִי רַק הַבְּטָנָה, בְּאֵין מְהוּת גְּרוּעָה מִזֶּה.
 הוּא הָיָה מוֹכֵן לְהַחֲתִיךְ לְאַלְף שְׁרוּלִים,
 כְּדֵי לְתַלּוֹת יָדַי עַל צוּאֲרָךְ.
 זֶה רַק הַמַּעֲלֵל, וְאֵל תִּחְשַׁב, שְׁלֹכְסוֹף קִלְטָתְךָ
 אֶת הַתַּעֲלּוּל הַחֵם הָעֵטוּף בְּכַתְנָה.

חלון

אני פותחת את החלון לרוחה, שישתנגק החדר מרב דמדומים.
 אחר ירגע וישקע, פושר עדיו, על קרקעית החלון.

אחד אחד טובעים החפצים - רק צלליותיהם צפות ועולות,
 כשהבית נע כצמחה של מים, מהדהד קולות שמעבר לחלון.

אני שומעת איך חדרי השנה מתלחששים, המטבחים, מלאי הריחות, מתקרקשים,
 בסמטאות הפרוזורים הבהירים של בתי החולים האנחה משתקת.

אולמי הכנסיות, שם התפללות תלויות כאיקונות מתחת לקמרונות,
 שם רוחשים אודי אמונה עשנים ועם הרטט האחרון מותכים בעלטה.

אני נושמת התעלות נכריה, נזונה מן הטרחנות שאיננה שלי,
 והכאב אשר לרגע נכסתי לעצמי מאפשר לי כמעט להעלם.

אני זוחלת בין הברכים שפורעות במקומי וחוזרת על מלות ההמנון,
 רק על מנת למדוד לגופי את הלחץ הנר הגנוב מן המזבח.

אני שומעת איך מתגלגלים רעמי הצחוק וכיצד מתגנב שעון הקיר,
 ואוספת את השירים הממרטטים שהשלוכו לחוף החדגוני של הבנינים.

אחרים יודעים לחיות. זה נדאי. לח וקריר פה פתאם.
 זה מבט האשה שממול. גם היא סוגרת חלון.